

Sygn. akt IV CSK 730/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa H. G.
przeciwko D. K.-M.
o zmianę dożywocia na rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki H. G. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 14 sierpnia 2013 r., oddalającego jej powództwo przeciwko D. K.-M. o zmianę dożywocia na rentę oraz o zapłatę.

W skardze kasacyjnej opartej na podstawie naruszenia art. 5 k.c., a także art. 382 oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. W ocenie skarżącej, „zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza prawo w zakresie naruszenia prawa materialnego tj. art. 5 k.c.”. Ponadto, zdaniem powódki, „Sąd II instancji nie wskazał podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a co za tym idzie brak wskazania dowodów oraz poczynionych ustaleń faktycznych czyli brak wskazania niezbędnych elementów do rozstrzygnięcia jednoznacznie wskazują na naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. oraz (...) uniemożliwiają kontrolę zaskarżonego orzeczenia”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należało przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa procesowego lub materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności

skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do ponownego przytoczenia i uzasadnienia zarzutów kasacyjnych.

Uzasadnienie wniosku wymaganiom tym nie czyni zadość, gdyż zostało sformułowane w sposób, który odpowiada uzasadnieniu podstaw i stanowi jego częściowe powtórzenie. Ocena wniosku wymagałaby w takiej sytuacji niedopuszczalnego na tym etapie postępowania przeanalizowania zasadności tych podstaw.

Skarżąca nie przedstawiła wymaganej przy powołaniu się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji prawnej mającej przekonać o „oczywistej” zasadności skargi. Powołanie się jedynie na tę szczególną postać zasadności wniesionego środka zaskarżenia, mającą wynikać z kwalifikowanego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, bez przedstawienia dalszego wymaganego uzasadnienia wykazującego wystąpienie takich naruszeń, nie jest wystarczające do stwierdzenia, że zachodzi podstawa przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana w tym przepisie.

Należy zauważyć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z jego uzasadnieniem musi dla swojej skuteczności zostać sformułowany w granicach podstaw, na których skarga została oparta, gdyż jedynie to, co mogłoby być przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy, może stanowić przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania. Zasadniczą przyczyną oddalenia powództwa o zapłatę, którą Sąd odwoławczy zaakceptował, był brak przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej wynikających z art. 471 k.c., natomiast art. 5 k.c. stanowił jedynie przyczynę dodatkową, na którą Sąd powołał się ubocznie. Skarżąca nie oparła skargi na podstawie naruszenia przepisu art. 471 k.c., co przesądzało, że ta główna podstawa oddalenia powództwa pozostała niewzruszona. W tej sytuacji odniesienie się przy formułowaniu wniosku do kwestii dotyczących zastosowania w sprawie art. 5 k.c. - jedyne objętego podstawami przepisu prawa materialnego - nie mogło przynieść oczekiwanego rezultatu w postaci przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.